

Arrest

nr. 225 177 van 23 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker V.C.F. (hierna F.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Cali (departement Valle del Cauca) en beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit. Sinds december 2015 kwamen er geregeld twee mannen naar de garage waar u moto's herstelde. Na een tijd merkte u dat ze gewapend waren als ze langskwamen.

Gezien u hen soms met agenten in de buurt zag spreken ging u er aanvankelijk van uit dat ook zij agenten waren. In februari 2016 vroegen ze u met hen mee te gaan om enkele moto's te herstellen. Ze brachten u naar een finca (boerderij) op twee uur rijden van Cali waar u opmerkte dat iedereen gewapend rondliep. U was argwanend maar moest de hele dag blijven om aan de moto's te werken. Tien dagen later werd u opnieuw door de twee mannen meegenomen naar de boerderij. Eenmaal aangekomen werd u gezegd dat u op de boerderij zou moeten blijven en u daar voor hen zou moeten werken. U weigerde en slaagde er uiteindelijk in de mannen te overtuigen u naar uw garage te brengen om uw werkmateriaal te gaan halen. De volgende dag ging u gewoon naar uw garage met de hoop dat ze niet meer zouden komen opdagen. Het was echter ijdele hoop want de mannen kwamen toch terug. Aanvankelijk weigerde u met hen mee te gaan. Ze sloegen u en bedreigden u met hun wapen. U slaagde erin hen te kalmeren en toen u zei dat u uw spullen zou nemen gingen zij aan de overkant een biertje drinken. U vluchtte echter naar huis waar u uw moeder en uw partner, J.Z.S. (O.V. ...), met wie u samen bij uw moeder woonde, vertelde over uw problemen. Vervolgens vertrok u naar uw broer S. in Bucaramanga (departement Santander). Enkele dagen later hoorde u dat uw vriend C., met wie u in de garage werkte, door de mannen in het hoofd geschoten was. U diende in Bucaramanga een klacht in bij de Ombudsman. Na een maand keerde u terug naar Cali, naar uw moeder. Toen u even naar de winkel was drongen uw belagers het huis binnen en sloegen alles kort en klein. Toen u thuis kwam en ze u zagen werd u door hen beschoten. U vluchtte het huis van uw buurvrouw binnen en trok hierna in bij een vriendin van uw moeder. Uw vriendin trok in bij haar grootmoeder, uw moeder ging bij vriendinnen wonen en uw zussen trokken in bij hun partners. Uw moeder nam contact op met uw vader V.S.J.C. (O.V. ...) die sinds 2010 in België verblijft en met wie u geen contact had. Een week later, op 22 mei 2016, verliet u Colombia en reisde u naar België, waar u op 22 mei 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. In augustus 2016 ging uw oudste broer D. op bezoek bij uw broer S. in Bucaramanga. Uw broers werden in huis aangevallen en geslagen, u vermoedt door uw belagers die D. vanuit Cali gevolgd hadden, of door paramilitairen uit Bucaramanga die de opdracht hadden gekregen u te zoeken. Uw broers dienden van dit incident een klacht in. Uw broer D. reisde vervolgens naar België, waar hij volgens u een verzoek om internationale bescherming indiende. Nadat hij hoorde dat uw belagers zijn familie hadden opgespoord reisde hij terug naar Colombia om met zijn gezin naar Chili te vluchten. In april 2017 werd uw partner bij haar ouders aangesproken door uw belagers. Toen uw partner u hiervan op de hoogte bracht besloot u haar naar België te laten komen. Eind april 2017 reisde ze naar België, waar ze op 28 april 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. In oktober 2018 beviel uw partner in België van jullie zoon. U wenst niet naar Colombia terug te keren uit vrees vermoord te worden door uw belagers die u in Cali zochten en die u overal in Colombia zullen vinden.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek legde u de volgende documenten neer: uw Colombiaans paspoort, uitgereikt op 6 oktober 2014; uw Colombiaanse identiteitskaart, uitgereikt op 6 juli 2011; uw geboorteakte, uitgereikt op 3 augustus 2010 alsook de geboorteakte van uw zoon Sa. die in Colombia bij zijn moeder verblijft, uitgereikt op 15 januari 2015; een kopie van de klacht door u neergelegd in Bucaramanga op 8 maart 2016; een kopie van de klacht die uw broer D. indiende in Bucaramanga op 22 augustus 2016; een kopie van een brief van de Ombudsman gericht aan de gemeente van Bucaramanga betreffende het toekennen aan humanitaire steun omwille van uw ontheemding uit Cali, uitgereikt op 9 maart 2016; een kopie van de aanvraag voor verblijf die uw broer D. en zijn echtgenote op 18 maart 2017 indienden bij de Chileense migratiedienst; enkele internetartikels betreffende de veiligheidssituatie in Cali en het Vredesakkoord; uw boarding pass en verdere vluchtgegevens; en een tijdelijk Belgisch werkcontract afgesloten op 1 maart 2017. Uw advocaat bezorgde het Commissariaatgeneraal op 21 november 2018 nog twee pamfletten betreffende de veiligheidssituatie in Medellín (departement Antioquia).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient na onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er dient in de eerste plaats vastgesteld te worden dat u de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Colombia niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo dient er gewezen te worden op verschillende flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw partner, die jullie algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen asielmotieven volledig op de helling zetten.

Zo verklaarde u dat u uw partner en uw moeder voor het eerst over uw problemen **vertelde** nadat u voor de tweede keer was teruggekeerd van de boerderij waar u door uw belagers heen was gebracht en u uit uw garage had weten te vluchten terwijl de twee mannen op u wachtten terwijl u uw spullen pakte. Hierna vluchtte u naar Bucaramanga (CGVS I, p. 12, 14). Uw partner stelde evenwel expliciet dat zij **niets** van uw problemen afwist ten tijde van uw vertrek naar België en dat u haar hier pas van op de hoogte bracht toen u al een tijd in België was. U zou naar haar weten enkel naar België zijn gereisd om uw vader te ontmoeten. Uw partner voegde hier aan toe niet te weten of uw moeder op de hoogte was van uw problemen (CGVS I partner, p. 9).

Nadat u een maand in Bucaramanga had verbleven, zo verklaarde u verder, keerde u terug naar Cali, waar uw belagers het huis van uw moeder **binnendrongen**, alles **kort en klein sloegen**, en u door hen **beschoten** werd. Hierna zou u een week bij een vriendin van uw moeder verbleven hebben terwijl uw partner bij haar grootmoeder introk, uw moeder bij een vriendin en uw zussen bij hun partners (CGVS I, p. 16-17). Het is frappant dat uit de verklaringen van uw partner evenwel blijkt dat er na uw terugkeer uit Bucaramanga **niets speciaals** gebeurde, dat u naar haar weten **niet** werd beschoten, dat het huis van uw moeder **niet** vernield werd, en dat jullie bovendien **samen** met uw zussen en moeder in huis bleven wonen tot uw vertrek naar België, enkele weken later (CGVS I partner, p. 6-7, 13-14, 16). Uw partner zou, zo stelde u vervolgens, na uw vertrek naar België bij haar **grootmoeder** zijn ingetrokken en in **april 2017**, toen ze op bezoek was bij haar ouders, aangesproken zijn geweest door uw belagers. Hierna zou ze u hebben gebeld en besliste u haar naar België te laten komen (CGVS I, p. 20). Uit de verklaringen van uw partner blijkt evenwel dat ze na uw vertrek bij haar **ouders** introk (CGVS I partner, p. 6-7, 13-14, 16). Bovendien stelde ze reeds in de periode **september-oktober 2016** voor het eerst door mannen te zijn aangesproken en dat ze pas, toen ze in **januari 2017** nogmaals was aangesproken voor het huis van haar ouders, naar haar **grootmoeder** werd gestuurd. Overigens zou er in april 2017 **geen incident** met uw partner hebben plaatsgevonden (CGVS I partner, p. 15).

De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw partner betreffende de kern van jullie asielrelaas zetten jullie geloofwaardigheid volledig op de helling. Bovendien blijken uw verklaringen zoals neergelegd op het Commissariaat-generaal evenmin overeenkomstig te zijn met de door u neergelegde documenten. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat uw belagers u in december 2015 voor het eerst kwamen opzoeken in uw garage, waar u motorfietsen voor hen moest herstellen. U voegde hier aan toe dat ze u opdroegen met hen mee naar de finca te gaan en u stelde effectief **tweemaal** met hen naar deze finca te zijn gegaan, op twee uur rijden van Cali (CGVS I, p. 12-13). Uit de door u neergelegde klacht op het politiebureau van Bucaramanga blijkt evenwel dat uw belagers u meermaals opdroegen met hen mee te gaan naar de finca maar dat u dit, ondanks de bedreigingen die u door hen ontvangen zou hebben, steeds **weigerde** en dat u vervolgens naar Bucaramanga zou zijn gevlucht. Ook uit de kopie van de klacht ingediend door uw broer D. in Bucaramanga blijkt dat u, ondanks aanhoudende bedreigingen, **nooit** met uw belagers bent meegegaan. Hieruit dient geconcludeerd te worden dat er geen bewijskracht gehecht kan worden aan deze door u neergelegde documenten en zodoende evenmin aan het verzoek gericht aan de gemeente van Bucaramanga om u in het kader van uw ontheemding uit Cali humanitaire steun te bieden. Overigens legde u slechts kopies neer, waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten hoe dan ook ondersteund te worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, quod non in casu.

Wat betreft het feit dat u aanhaalde dat er paramilitairen u zouden opzoeken omdat ze denken dat u rijk bent aangezien u in het Westen bent geweest (CGVS II p. 9) dient te worden opgemerkt dat deze uitlatingen louter hypothetisch zijn en niet gestoeld op objectieve feiten. Hoe dan ook, is het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer als rijk zal bestempeld worden en daardoor het doelwit kan worden van criminelen, niet voldoende ernstig om binnen het

toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B Vw te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

Bovenstaande elementen nopen ertoe te besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers kunnen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend krijgen op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia.

Het Commissariaat-generaal benadrukt vervolgens dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Cali in het departement Valle del Cauca. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan eventuele bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name de stad Medellín in het departement Antioquia.

Ongeacht u stelde geen familie buiten Cali te hebben met wie u een band heeft en ook in Medellín geen familie te hebben (CGVS II, p; 3), blijkt immers uit de verklaringen van uw partner, met wie u reeds sinds uw veertiende een relatie heeft, met wie u in Colombia samenwoonde, en met wie u in België ondertussen een kind heeft (CGVS I, p. 3, 4, 14; CGVS II, p. 2, 6), dat zij familie heeft in Medellín waar zij een band mee heeft. Zo verklaarde uw partner dat ze in Medellín een tante heeft waar ze terecht zou kunnen en dat ook haar nicht P., die haar in Cali soms kwam opzoeken en met wie ze contact behield, met haar gezin in Medellín woont. Uw partner voegde hier aan toe dat haar vader van plan was haar na uw vertrek naar België naar Medellín bij haar tante te sturen om verder te studeren, hetgeen voor uw partner een haalbare situatie leek, totdat u besloot haar naar België te laten komen (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 4-6). Er kan van u dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat ook u zich, samen met uw partner, in Medellín kunt vestigen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Medellín vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u op uw laatste jaar na uw middelbare studies afrondde, dat u vervolgens mechanica studeerde en u de afgelopen jaren zowel als schrijnwerker als als mecanicien werkte in Colombia. Bovendien baatte u uw eigen werkplaats voor motoren uit in Cali (CGVS I, p. 8-9; Verklaring DVZ, d.d. 30.05.2016) en zijn er geen redenen om aan te nemen dat u dit werk niet zou kunnen verder zetten in Medellín.

Ook uw partner beëindigde haar middelbare school en studeerde vervolgens aan de universiteit van Cali. Zoals hierboven reeds opgemerkt gaf uw partner zelf aan in Medellín verder te kunnen studeren (CGVS I, p. 5, 17).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u en uw partner, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk zijn om naar Europa te reizen, zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en waar u overigens als mecaniciens werk heeft weten te vinden (CGVS I, p. 8), bij terugkeer naar het land waarvan jullie de nationaliteit bezitten, in staat zijn om buiten jullie regio van herkomst in jullie levensonderhoud te voorzien.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Medellín actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U gaf evenwel aan dat in Colombia geen enkel stad veilig is en dat er in Medellín veel gewapende bendes actief zijn (CGVS II, p. 4-5, 7). Uw partner twijfelde of een verhuis naar Medellín een aangewezen oplossing zou zijn gezien haar ouders, toen zij zelf nog erg klein was, omwille van het geweld verplicht waren Medellín te verlaten en zich als ontheemden vestigden in Cali (CGS I, p. 3; CGVS II, p. 6, 7). Uit de verdere verklaringen van uw partner blijkt evenwel dat ongeacht haar eigen ouders toen ze nog erg jong was –overigens zo jong dat ze het zich niet meer herinnert (CGVS I, p. 3) –, het dorp Granada in de buurt van Medellín dienden te verlaten, dat haar tante destijds naar Medellín verhuisde, waar ze nog steeds woont (CGVS II partner, p. 6). Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Medellín aanzienlijk verbeterd is de afgelopen jaren en geenszins vergeleken kan worden met de veiligheidssituatie van rond de eeuwwisseling. Uit deze informatie blijkt dat criminaliteit er bestaat maar dat de Colombiaanse autoriteiten stappen ondernemen om deze criminaliteit te bestrijden. De veiligheidssituatie in Medellín is de afgelopen jaren dan ook erg verbeterd hetgeen ook de perceptie van veiligheid deed stijgen onder burgers in de stad. Medellín wordt bovendien geregeld geciteerd bij het geven van goede voorbeelden van steden waar de veiligheidssituatie een grote verandering heeft doorgemaakt. Ook in 2017 en 2018 werden er door de Colombiaanse autoriteiten verschillende bendes ontmanteld die de stad teisterden met geweld, afpersing en diefstal. In 2018 werd de politie van Medellín voorzien van lichaamscamera's die hun activiteiten in realtime doorgeven aan de centrale met de bedoeling niet enkel corrumperende agenten te bestrijden maar ook ondersteuning te bieden in de politieprocessen en als bewijs te dienen in geval van gerechtelijke vervolging. De stad wordt voorts voorgedragen als voorbeeld van politieke beslissingen met het oog op duurzame ontwikkeling en het optimale gebruik van haar groene ruimtes. In 2013 werd de stad door de organisatie Urban Land Institute benoemd tot meest innovatieve stad van het jaar en in 2016 ontving Medellín de World City Prize voor haar transformatie van een notoir gewelddadige stad naar een voorbeeld van stadsinnovatie, dankzij de inzet van de burgemeesters die de stad bevrijdden van de veiligheidsproblemen, de lokale economie aanwakkerden en de levenskwaliteit vergrootten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Medellín, waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en de geboorteaktes van u en uw zoon staven louter uw identiteit en uw nationaliteit evenals deze van uw zoon die bij zijn moeder in Colombia verblijft, meer niet. De kopies van de klachten ingediend door uzelf en uw broer en de brief betreffende uw status van ontheemde, werden hierboven reeds besproken. Uit het document van uw broer D. en zijn echtgenote blijkt dat hij een aanvraag voor verblijf heeft ingediend bij de Chileense migratiedienst, meer niet. De internetartikels betreffende de veiligheidssituatie in Cali die u neerlegde en de door uw advocaat neergelegde pamfletten betreffende de veiligheidssituatie in Medellín, doen evenmin afbreuk aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u en uw partner genomen wordt.

Zoals hierboven reeds werd benadrukt dient, in lijn met de richtlijnen van het UNHCR, ieder verzoek om internationale bescherming op haar individuele intrinsieke merites beoordeeld te worden en dient overigens te worden herhaald dat er in Medellín geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Uw vluchtgegevens tot slot staven uw reis naar België, waar uw werkcontract aangeeft dat u in België werkt(e), meer niet.

Ook inzake het verzoek om internationale bescherming van uw partner werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De vaststelling dat uw vader V.S.J.C. en zijn partner N.C.V. als vluchteling erkend werden in België, doet verder geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Zoals hierboven reeds werd gesteld wordt elke asielaanvraag immers op zijn individuele merites beoordeeld

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster Z.S.J. (hierna J.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Cali (departement Valle del Cauca) en beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit. U woonde in Cali samen met uw partner F.V.C. (O.V. ...) in bij zijn moeder. In mei 2016 reisde uw partner, zo dacht u, naar België om zijn vader te bezoeken en trok u terug in bij uw ouders. In juni 2016 werd u aangesproken door een paar mannen die naar uw partner vroegen. Toen u uw partner hiervan op de hoogte bracht, vertelde hij u de ware reden van zijn vertrek uit Colombia, namelijk dat hij sinds enige tijd bedreigd werd door bendeleden die wilden dat hij op een ‘finca’ (boerderij) voor hen zou werken als mecanicien. U bleef de mannen in de buurt van uw ouderlijke woning zien en ze spraken u meermaals aan. Ze lieten u verstaan dat uw partner maar beter kon opdagen of dat ze u zouden ontvoeren. In januari 2017 werd u nogmaals door hen aangesproken en bedreigd. Uw vader kwam tussenbeide en u vluchtte het huis in. Uw vader plande u naar familie in Medellín (departement Antioquia) te sturen om verder te studeren maar uw partner besloot u naar België te laten komen. U reisde op 21 april naar België waar u op 28 april 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. In oktober 2018 werden u en uw partner in België vader van een zoon. U wenst niet naar Colombia terug te keren uit vrees vermoord te worden door de belagers van uw partner. Ter staving van uw identiteit legde u de volgende documenten neer: uw Colombiaans paspoort, uitgereikt op 30 september 2016; en uw Colombiaanse identiteitskaart, uitgereikt op 27 januari 2016.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw verzoek om bescherming volledig steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner F. werden uiteengezet. In het kader van zijn verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient na onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er dient in de eerste plaats vastgesteld te worden dat u de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Colombia niet aannemelijk heeft gemaakt.

Zo dient er gewezen te worden op verschillende flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw partner, die jullie algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen asielmotieven volledig op de helling zetten.

Zo verklaarde u dat u uw partner en uw moeder voor het eerst over uw problemen **vertelde** nadat u voor de tweede keer was teruggekeerd van de boerderij waar u door uw belagers heen was gebracht en u uit uw garage had weten te vluchten terwijl de twee mannen op u wachtten terwijl u uw spullen pakte. Hierna vluchtte u naar Bucaramanga (CGVS I, p. 12, 14). Uw partner stelde evenwel expliciet dat zij **niets** van uw problemen afwist ten tijde van uw vertrek naar België en dat u haar hier pas van op de hoogte bracht toen u al een tijd in België was. U zou naar haar weten enkel naar België zijn gereisd om uw vader te ontmoeten. Uw partner voegde hier aan toe niet te weten of uw moeder op de hoogte was van uw problemen (CGVS I partner, p. 9).

Nadat u een maand in Bucaramanga had verbleven, zo verklaarde u verder, keerde u terug naar Cali, waar uw belagers het huis van uw moeder **binnendrongen**, alles **kort en klein sloegen**, en u door hen **beschoten** werd. Hierna zou u een week bij een vriendin van uw moeder verbleven hebben terwijl uw partner bij haar grootmoeder introk, uw moeder bij een vriendin en uw zussen bij hun partners (CGVS I, p. 16-17). Het is frappant dat uit de verklaringen van uw partner evenwel blijkt dat er na uw terugkeer uit Bucaramanga **niets speciaals** gebeurde, dat u naar haar weten **niet** werd beschoten, dat het huis van uw moeder **niet** vernield werd, en dat jullie bovendien **samen** met uw zussen en moeder in huis bleven wonen tot uw vertrek naar België, enkele weken later (CGVS I partner, p. 6-7, 13-14, 16). Uw partner zou, zo stelde u vervolgens, na uw vertrek naar België bij haar **grootmoeder** zijn ingetrokken en in **april 2017**, toen ze op bezoek was bij haar ouders, aangesproken zijn geweest door uw belagers. Hierna zou ze u hebben gebeld en besliste u haar naar België te laten komen (CGVS I, p. 20). Uit de verklaringen van uw partner blijkt evenwel dat ze na uw vertrek bij haar **ouders** introk (CGVS I partner, p. 6-7, 13-14, 16). Bovendien stelde ze reeds in de periode **september-oktober 2016** voor het eerst door mannen te zijn aangesproken en dat ze pas, toen ze in **januari 2017** nogmaals was aangesproken voor het huis van haar ouders, naar haar **grootmoeder** werd gestuurd. Overigens zou er in april 2017 **geen incident** met uw partner hebben plaatsgevonden (CGVS I partner, p. 15).

De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw partner betreffende de kern van jullie asielrelaas zetten jullie geloofwaardigheid volledig op de helling. Bovendien blijken uw verklaringen zoals neergelegd op het Commissariaat-generaal evenmin overeenkomstig te zijn met de door u neergelegde documenten. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat uw belagers u in december 2015 voor het eerst kwamen opzoeken in uw garage, waar u motorfietsen voor hen moest herstellen. U voegde hier aan toe dat ze u opdroegen met hen mee naar de finca te gaan en u stelde effectief **tweemaal** met hen naar deze finca te zijn gegaan, op twee uur rijden van Cali (CGVS I, p. 12-13). Uit de door u neergelegde klacht op het politiebureau van Bucaramanga blijkt evenwel dat uw belagers u meermaals opdroegen met hen mee te gaan naar de finca maar dat u dit, ondanks de bedreigingen die u door hen ontvangen zou hebben, steeds **weigerde** en dat u vervolgens naar Bucaramanga zou zijn gevlucht. Ook uit de kopie van de klacht ingediend door uw broer D. in Bucaramanga blijkt dat u, ondanks aanhoudende bedreigingen, **nooit** met uw belagers bent meegegaan. Hieruit dient geconcludeerd te worden dat er geen bewijskracht gehecht kan worden aan deze door u neergelegde documenten en zodoende evenmin aan het verzoek gericht aan de gemeente van Bucaramanga om u in het kader van uw ontheemding uit Cali humanitaire steun te bieden. Overigens legde u slechts kopies neer, waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten hoe dan ook ondersteund te worden door coherente en geloofwaardige verklaringen, quod non in casu.

Wat betreft het feit dat u aanhaalde dat er paramilitairen u zouden opzoeken omdat ze denken dat u rijk bent aangezien u in het Westen bent geweest (CGVS II p. 9) dient te worden opgemerkt dat deze uitlatingen louter hypothetisch zijn en niet gestoeld op objectieve feiten. Hoe dan ook, is het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer als rijk zal bestempeld worden en daardoor het doelwit kan worden van criminelen, niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B Vw te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen.

Bovenstaande elementen nopen ertoe te besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers kunnen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend krijgen op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia.

Het Commissariaat-generaal benadrukt vervolgens dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Cali in het departement Valle del Cauca. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan eventuele bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, met name de stad Medellín in het departement Antioquia.

Ongeacht u stelde geen familie buiten Cali te hebben met wie u een band heeft en ook in Medellín geen familie te hebben (CGVS II, p; 3), blijkt immers uit de verklaringen van uw partner, met wie u reeds sinds uw veertiende een relatie heeft, met wie u in Colombia samenwoonde, en met wie u in België ondertussen een kind heeft (CGVS I, p. 3, 4, 14; CGVS II, p. 2, 6), dat zij familie heeft in Medellín waar zij een band mee heeft. Zo verklaarde uw partner dat ze in Medellín een tante heeft waar ze terecht zou kunnen en dat ook haar nicht P., die haar in Cali soms kwam opzoeken en met wie ze contact behield, met haar gezin in Medellín woont. Uw partner voegde hier aan toe dat haar vader van plan was haar na uw vertrek naar België naar Medellín bij haar tante te sturen om verder te studeren, hetgeen voor uw partner een haalbare situatie leek, totdat u besloot haar naar België te laten komen (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 4-6). Er kan van u dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat ook u zich, samen met uw partner, in Medellín kunt vestigen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Medellín vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u op uw laatste jaar na uw middelbare studies afrondde, dat u vervolgens mechanica studeerde en u de afgelopen jaren zowel als schrijnwerker als als mecanicien werkte in Colombia. Bovendien baatte u uw eigen werkplaats voor motoren uit in Cali (CGVS I, p. 8-9; Verklaring DVZ, d.d. 30.05.2016) en zijn er geen redenen om aan te nemen dat u dit werk niet zou kunnen verder zetten in Medellín. Ook uw partner beëindigde haar middelbare school en studeerde vervolgens aan de universiteit van Cali. Zoals hierboven reeds opgemerkt gaf uw partner zelf aan in Medellín verder te kunnen studeren (CGVS I, p. 5, 17).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u en uw partner, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk zijn om naar Europa te reizen, zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en waar u overigens als mecanicien werk heeft weten te vinden (CGVS I, p. 8), bij terugkeer naar het land waarvan jullie de

nationaliteit bezitten, in staat zijn om buiten jullie regio van herkomst in jullie levensonderhoud te voorzien.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Medellín actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U gaf evenwel aan dat in Colombia geen enkel stad veilig is en dat er in Medellín veel gewapende bendes actief zijn (CGVS II, p. 4-5, 7). Uw partner twijfelde of een verhuis naar Medellín een aangewezen oplossing zou zijn gezien haar ouders, toen zij zelf nog erg klein was, omwille van het geweld verplicht waren Medellín te verlaten en zich als ontheemden vestigden in Cali (CGS I, p. 3; CGVS II, p. 6, 7). Uit de verdere verklaringen van uw partner blijkt evenwel dat ongeacht haar eigen ouders toen ze nog erg jong was –overigens zo jong dat ze het zich niet meer herinnert (CGVS I, p. 3) –, het dorp Granada in de buurt van Medellín dienden te verlaten, dat haar tante destijds naar Medellín verhuisde, waar ze nog steeds woont (CGVS II partner, p. 6). Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Medellín aanzienlijk verbeterd is de afgelopen jaren en geenszins vergeleken kan worden met de veiligheidssituatie van rond de eeuwwisseling. Uit deze informatie blijkt dat criminaliteit er bestaat maar dat de Colombiaanse autoriteiten stappen ondernemen om deze criminaliteit te bestrijden. De veiligheidssituatie in Medellín is de afgelopen jaren dan ook erg verbeterd hetgeen ook de perceptie van veiligheid deed stijgen onder burgers in de stad. Medellín wordt bovendien geregeld geciteerd bij het geven van goede voorbeelden van steden waar de veiligheidssituatie een grote verandering heeft doorgemaakt. Ook in 2017 en 2018 werden er door de Colombiaanse autoriteiten verschillende bendes ontmanteld die de stad teisterden met geweld, afpersing en diefstal. In 2018 werd de politie van Medellín voorzien van lichaamscamera's die hun activiteiten in realtime doorgeven aan de centrale met de bedoeling niet enkel corrumperende agenten te bestrijden maar ook ondersteuning te bieden in de politieprocessen en als bewijs te dienen in geval van gerechtelijke vervolging. De stad wordt voorts voorgedragen als voorbeeld van politieke beslissingen met het oog op duurzame ontwikkeling en het optimale gebruik van haar groene ruimtes. In 2013 werd de stad door de organisatie Urban Land Institute benoemd tot meest innovatieve stad van het jaar en in 2016 ontving Medellín de World City Prize voor haar transformatie van een notoir gewelddadige stad naar een voorbeeld van stadsinnovatie, dankzij de inzet van de burgemeesters die de stad bevrijdden van de veiligheidsproblemen, de lokale economie aanwakkerden en de levenskwaliteit vergrootten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Medellín, waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en de geboorteaktes van u en uw zoon staven louter uw identiteit en uw nationaliteit evenals deze van uw zoon die bij zijn moeder in Colombia verblijft, meer niet. De kopies van de klachten ingediend door uzelf en uw broer en de brief betreffende uw status van ontheemde, werden hierboven reeds besproken. Uit het document van uw broer D. en zijn echtgenote blijkt dat hij een aanvraag voor verblijf heeft ingediend bij de Chileense migratiedienst, meer niet. De internetartikels betreffende de veiligheidssituatie in Cali die u neerlegde en de door uw advocaat neergelegde pamfletten betreffende de veiligheidssituatie in Medellín, doen evenmin afbreuk aan de weigeringsbeslissing die ten aanzien van u en uw partner genomen wordt. Zoals hierboven reeds werd benadrukt dient, in lijn met de richtlijnen van het UNHCR, ieder verzoek om internationale bescherming op haar individuele intrinsieke merites beoordeeld te worden en dient overigens te worden herhaald dat er in Medellín geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Uw vluchtgegevens tot slot staven uw reis naar België, waar uw werkcontract aangeeft dat u in België werkt(e), meer niet.

Ook inzake het verzoek om internationale bescherming van uw partner werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De vaststelling dat uw vader V.S.J.C. en zijn partner N.C.V. als vluchteling erkend werden in België, doet verder geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Zoals hierboven reeds werd gesteld wordt elke asielaanvraag immers op zijn individuele merites beoordeeld ”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook de door u neergelegde documenten staven louter uw identiteit en uw nationaliteit, die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 15 maart 2019 een schending aan van “*artikels 48/3, 48/4, b), 48/6, §5, 48/7, en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”; “*Artikel 17 van het K.B. van 11.6.2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen*”; “*De zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”; “*artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen*”; “*artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens*”.

Verzoekers geven een theoretische uiteenzetting aangaande het hierboven aangehaalde artikel 17 van het K.B. van 11 juni 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Verzoekers merken op dat aan hun problemen geen geloof werd gehecht omwille van tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en verzoeker en tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en de inhoud van de neergelegde documenten. Zij menen dat zij niet met deze tegenstrijdigheden werden geconfronteerd gedurende het eerste gehoor, noch tijdens het tweede gehoor, dat een jaar later plaatsvond. Zij merken op dat er tijdens het tweede gehoor bovendien geen vragen werden gesteld over hun asielaanvraag. Verzoekers betogen dat het gegeven dat “*het zeer belangrijk kan zijn om opheldering te vragen over tegenstrijdigheden wordt geïllustreerd door dat éne geval waar tegenpartij dit wel gedaan heeft, wat betreft de namen van de belagers waar verzoeker niet meer 100% zeker van was (Toyota / Montoya, zie gehoor verzoeker I, p24/26). Verzoeker kon dit uitleggen en dit werd niet weerhouden als motief in de bestreden beslissing.*”. Verzoekers voeren aan dat de handelswijze van verweerder “*niet alleen kennelijk onzorgvuldig [is], zij is tevens manifest strijdig met artikel 17, §2 van het K.B. van 11.6.2003 dat de omzetting vormt van artikel 16 van de Procedurerichtlijn en met artikel 48/6, §5 samen gelezen met artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15.12.1980.*”.

Wat betreft het moment waarop verzoeker zijn vriendin inlichtte van zijn problemen (zie notities verzoeker, p. 14), wenst verzoeker te “*verduidelijken dat hij nooit over zijn problemen heeft gesproken met verzoekster*”. Hij wijst erop dat hij “*nooit de kans gekregen [heeft] om dit recht te zetten, aangezien hij nooit geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, ook niet tijdens het volgend gehoor*”. Verzoekers merken op “*dat de antwoorden en vraagstelling op cruciale punten anders begrepen kunnen worden in het Spaans (taal waarin het gehoor plaatsvond) en er mogelijk geen correcte vertaling plaatsvond. Ten eerste zei verzoeker dat hij naar zijn moeder is gegaan (niet naar zijn moeder en J.) en dat hij die dag alles verteld heeft, zonder te expliciteren aan wie (aan beide, aan zijn moeder, aan J.?). De vraag die hem opnieuw gesteld werd “dus die dag vertelde u hen er voor het eerst over?”, kan vertaald zijn als: “Ese día se lo contaste por primera vez?”, wat kan begrepen worden als aan hen, aan haar, of aan hem. Gelet op dit belangrijk nuanceverschil in de vertaling was dit niet de ideale formulering om uitsluitel te krijgen over het feit of verzoeker het al dan niet verteld heeft aan J.*”.

Wat betreft de problemen die verzoekers ondervonden in Colombia, mag het volgens hen niet verbazen dat hun verklaringen op sommige punten verschillen betreffende de gebeurtenissen die ze niet samen meemaakten, maar elk afzonderlijk. Verzoekers betogen dat de verklaringen van verzoeker wel coherent zijn.

Wat betreft de inhoud van de klachten, benadrukken verzoekers dat *“ze over de originelen beschikken van de klacht en de documenten van de “Defensoría del Pueblo” van Bucaramanga betreffende zijn aanvraag tot humanitaire bescherming en betreffende zijn gedwongen ontheemding (“desplazamiento forzado”)* en dat ze deze ter zitting zullen voorleggen aan de Raad. Daarnaast merken verzoekers op dat *“geen enkele vraag gesteld werd over de inhoud van die documenten tijdens de twee gehoren. Laat staan dat hij geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en die inhoud.”*. Verzoeker verduidelijkt dat *“hij en zijn broer bewust niet de volledige waarheid hebben verteld, uit schrik voor represailles en nog meer problemen”*. Verzoekers menen dat deze handelswijze volledig valt te rijmen *“met verzoekers angst voor de paramilitairen en de politie, die, zoals hij zelf kon vaststellen, blijkbaar contacten hebben met elkaar. Uit verzoekers’ verklaringen volgt duidelijk waarom hij en zijn familieleden niet meer klachten indienden en waarom hij dit niet in Cali zelf deed, uit angst voor de gevolgen die dit zou hebben”*. Verzoekers voeren aan dat verzoeker op geen enkel moment werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de inhoud van de documenten.

Verzoekers wijzen er verder op dat UNHCR stelt dat *“afpersing een wijdverbreid probleem is in Colombia en zelfs één van de voornaamste inkomstenbronnen van criminele groeperingen”* (UNHCR *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html>, p. 32-33). Zij halen aan dat de COI Focus van 7 juni 2018 bevestigt dat *“afpersing tot op heden één van de grootste veiligheidsproblemen is in Colombia”* en dat dit voornamelijk problematisch is *“voor ontheemden die zich voor het eerst vestigen in Medellín – dit is de stad waar verzoekers nooit gewoond hebben, maar die door tegenpartij als het (enige) veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief wordt voorgesteld ingeval zij terugkeren naar Colombia (p. 30)”*. Verzoekers betogen dat er weinig hypothetisch is aan *“de vaststelling dat personen die lange tijd in Europa hebben gewoond én gewerkt als kapitaalkrachtiger beschouwd zullen worden dan de doorsnee Colombiaan. Hierbij kan de parallel getrokken worden met de richtlijnen van het UNHCR over El Salvador, waarin te lezen staat dat “returnees who return from abroad with financial resources” een reëel risico kunnen lopen om afgeperst te worden, gelet op de wijdverbreidheid van afpersing”* (UNHCR *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>, p. 30).

Verzoekers menen dat er voor hen geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief bestaat. Verzoeker legt uit dat hij dit al *“ervaarde”* toen hij probeerde te vluchten naar Bucaramanga, meer dan 700 km van Cali, laat staan dat hij een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief zou hebben in Medellín, zoals verweerder voorstelt, op slechts 400 km afstand. Zij wijzen erop dat UNHCR in haar richtlijnen betreffende Colombia benadrukt dat *“een intern vestigingsalternatief simpelweg uitgesloten is in gebieden waar paramilitairen aanwezig zijn en opereren (p. 52)”*. Dit is volgens verzoekers des te problematischer, gelet op de toegenomen macht van de paramilitairen sinds het vredesakkoord. Zij verwijzen hierbij naar de COI-Focus (p. 12-13). Zij stippen aan dat er paramilitairen aanwezig zijn in Medellín (p. 30).

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van *“48/4, 48/6, 57/1, §4 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”; “artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”; “artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”; “artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind”*.

Verzoekers menen dat de stelling dat de veiligheidssituatie in Colombia zoveel verbeterd is, zeer relatief is. Zij halen aan dat er sinds het vredesakkoord vooral een verschuiving van onderlinge machtsevenwichten plaatsgevonden heeft wat leidt tot nieuwe breuklijnen in het aanhoudende gewapend conflict. Zij wijzen erop dat in het COI-rapport van juni 2018 expliciet staat dat er zich, ook ná het vredesakkoord, nog steeds een intern gewapend conflict afspeelt in Colombia (p. 7). Verder wijzen verzoekers erop dat het COI-rapport vaststelt dat *“het conflict tegenwoordig gekenmerkt wordt door nieuwe geweldsdynamieken, waarbij bepaalde profielen nu meer gevaar lopen dan voorheen, waaronder mensen die het beleid steunen dat voortkomt uit het vredesakkoord (p. 17). Echter, er wordt tevens vastgesteld dat de burgerbevolking het grootste slachtoffer van het conflict blijft (p. 16)”*.

Verzoekers halen verder het laatste verslag van de VN-Veiligheidsraad over Colombia aan (UN Security Council “Colombia, January 2019 Monthly Forecast” van 27 december 2018, <https://www.securitycouncilreport.org/monthly-forecast/2019-01/colombia-2.php>), alsook het arrest Diakité van het Europees Hof van Justitie (C-285/12 van 30.1.2014, § 35).

Verzoekers stellen vast dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoekers niet terug kunnen naar Cali, maar dat wordt geoordeeld dat zij geen nood hebben aan subsidiaire bescherming aangezien zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief zouden beschikken in de stad Medellín, waar één tante en één nicht van verzoekster wonen met hun gezin. Wat de algemene omstandigheden in Medellín betreft, benadrukt verzoeker dat *“hij het algemene geweld in Medellín, de criminaliteit, de drugs en de corruptie er vreest.”* Verzoekers stellen dat uit de COI-Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in Medellín inderdaad verbeterd is de voorbije jaren, maar dat het geweld de laatste maanden opnieuw aanwakkert (p. 29-30). Verzoekers verwijzen naar de UNHCR-richtlijnen en halen aan dat verzoeker nooit in Medellín gewoond heeft en er zelfs nog nooit geweest is, dat hij er geen familie heeft, noch enig sociaal netwerk. Zij stippen aan dat verzoekster er even gewoond heeft toen ze klein was en dat haar gezin daarna gevlucht is voor het geweld en omdat ze belaagd werden door paramilitairen en guerrilla's. Verzoekers betogen dat, zelfs nog los van verzoekers problemen met de paramilitairen, het, gelet op p. 52 van de richtlijnen van het UNHCR die hierboven aangehaald werden, kennelijk onredelijk is dat *“van verzoekster, die in het verleden reeds is moeten vluchten uit Medellín omwille van problemen met paramilitairen, verwacht wordt dat zij nu aldaar terugkeert. Dit klemt des te meer nu uit de hierboven geciteerde bronnen blijkt dat de paramilitairen aan invloed winnen na het vredesakkoord, ook in Medellín.”*

Verzoekers verwijzen andermaal naar de UNHCR-richtlijnen (p. 54). Gelet op het feit dat het voor verzoekers als gezin met een klein kindje onmogelijk zal zijn om zomaar in te trekken bij verzoeksters tante (tegenpartij vroeg er niet naar, maar kon dit wel afleiden uit haar antwoorden), is de kans volgens verzoekers reëel dat *“zij als “stedelijke ontheemden” in Medellín dienen te overleven, met alle gevolgen van dien. Verzoeker ondervond zelf al aan den lijve hoe moeilijk het is om te overleven in een nieuwe stad als gedwongen ontheemde, toen hij naar Bucaramanga vluchtte. De originele documenten betreffende zijn verblijf daar zullen ter zitting neergelegd worden”*. Verzoekers wijzen erop dat de situatie voor gedwongen ontheemden in Medellín wordt beschreven in de COI Focus (p. 30) en dat op basis hiervan onmogelijk kan worden geoordeeld worden dat het *“redelijk”* en *“veilig”* zou zijn voor verzoekers om zich te vestigen in Medellín.

Tot slot wijzen verzoekers erop dat zij een kind van minder dan een jaar oud hebben en betogen zij dat verweerder eraan voorbijgaat het hoger belang van het kind als eerste overweging te nemen. Zij halen artikel 3 van het kinderrechtenverdrag aan, alsook artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet en betogen dat het hoger belang van het kind niet alleen geen doorslaggevende overweging was, maar dat het simpelweg geen overweging was bij het maken van de beslissing.

In hoofddorde wordt gevraagd *“verzoekers als vluchteling te erkennen; In subsidiaire orde, de subsidiaire bescherming aan verzoekers toe te kennen; In meest subsidiaire orde, de bestreden beslissing te vernietigen.”*

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen neer van de stukken eerder in fotokopie aan het CGVS voorgelegd. Het betreffen documenten inzake de neergelegde klacht en de humanitaire steun die hem in Colombia werd toegekend.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker F. verklaarde Colombia te zijn ontvlucht nadat hij problemen kreeg met paramilitairen die hem trachtten te rekruteren als mecanicien (notities van het persoonlijk onderhoud van F. van 13 juni 2017 (hierna: notities F. 1, p. 11, p. 13). Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster J. haar verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven van verzoeker F..

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker F. verklaarde dat hij in december 2015 problemen kreeg met enkele "*slechte mannen*" die hem vroegen om hun moto's te herstellen (notities F. 1, p. 11). Verzoeker gaf aan dat hij als mecanicien ook gespecialiseerd is in "*dos tiempos*", zijnde moto's met veel kracht die gebruikt worden voor motorcross en in de bergen (notities F. 1, p. 11). Hij legde uit dat deze mannen gewapend naar zijn garage kwamen en hem na verloop van tijd tot twee keer toe meenamen naar een *finca* (boerderij), waarop ze hem vroegen om daar te blijven werken (notities F. 1, p. 11). Verzoeker gaf aan dat hij hierop niet wilde ingaan, waarna de mannen hem bedreigden en sloegen (notities F. 1, p. 11-12). Verzoeker stelde dat hij vervolgens naar Bucaramanga ging en aldaar klacht indiende (notities F. 1, p. 12). Verzoeker legde reeds bij het CGVS een kopie van deze klacht bij de politie van Bucaramanga, daterend van 8 maart 2016, neer en ter zitting bij de Raad het originele document. Hij legde ook een kopie van de klacht van zijn broer bij de politie van Bucaramanga, daterend van 22 augustus 2016, neer. Waar verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud strijdig zijn met de verklaringen die hij en zijn broer aflegden bij de politie van Bucaramanga – met name of verzoeker al dan niet met de mannen is meegegaan naar de *finca* – kan door de Raad worden aangenomen, zoals ook wordt aangevoerd in het verzoekschrift, dat verzoeker en zijn broer bewust niet de volledige waarheid vertelden aan de politie van Bucaramanga, uit schrik voor represailles en nog meer problemen. Het is immers niet onaannemelijk dat verzoeker zijn banden met de paramilitairen zou trachten te minimaliseren bij het indienen van een klacht.

2.4.3. Verzoeker legde bij het CGVS tevens een kopie neer van het verzoek, op datum van 9 maart 2016, gericht aan de gemeente van Bucaramanga om hem in het kader van zijn ontheemding uit Cali humanitaire steun te bieden. Ter zitting legde hij hiervan het origineel neer. Deze brief gaat uit van de *Defensor del Pueblo* (ombudsman) en betreft een verzoek aan het gemeentebestuur van Bucaramanga tot onmiddellijke humanitaire steun aan verzoeker, die ontheemd is uit Cali (Valle del Cauca) sinds 5 maart 2016. Het betreft voorlopige steun waaronder voeding, persoonlijke hygiëne, andere voorzieningen, keukengerei, dringende medische en psychologische bijstand, transport en voorlopige huisvesting in waardige omstandigheden, in afwachting van het afronden van zijn registratie in het *Registro Unico de Victimas* (slachtofferregister). Tevens wordt vermeld dat verzoeker F. op 8 maart 2016 een verklaring aflegde als slachtoffer van gedwongen ontheemding. De Raad stelt vast dat uit deze documenten blijkt dat verzoeker daadwerkelijk gedwongen ontheemd is.

2.4.4. Het administratief dossier bevat echter geen informatie omtrent ontheemding en wat dit precies inhoudt, noch omtrent de procedure en voorwaarden voor toekenning van het statuut van gedwongen ontheemde. Evenmin ligt enige informatie voor omtrent de instantie "*Defensoria del Pueblo*", die ten behoeve van verzoeker steunmaatregelen aanvraagt in het kader van zijn gedwongen ontheemding. De Raad kan dan ook slechts vaststellen niet in de mogelijkheid te zijn om de waarde van deze documenten na te gaan.

2.4.5. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

2.4.6. Er wordt een gegrond middel aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 februari 2019 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK